

מה שעוד מדהים במסכת חייו
 המעניינת של הכהן הם ההישגים
 שלו בתחום אחר לגמרי: ההתמצאות
 והתיעוד של שירי ארץ ישראל. זה
 התחיל בסוף שנות החמישים, כאשר
 שימש כמפקד חוות באר אורה, ובין
 השאר הדפיס לגדנ"עים קובצי
 מילים של שירים עבריים. אחד
 השירונים הללו הגיע לידיו של איש
 קול ישראל מאיר הרניק, והוא הזמין
 את אליהו הכהן להיות אורחו באחת
 מתוכניותיו ברדיו. מאז הפך
 הכהן למשתתף ומפיק קבוע
 של תוכניות הקשורות
 לזמר הישראלי ברדיו
 ובטלוויזיה

שקוף. אני רואה את עצמי מבצע לבד
 את כל תהליך השיווק - החל מהסקר
 המקדים, דרך התאמת הסרגלים
 לצורכי הארגון, הדרכת המשתמשים
 והביקורת על הביצועים. "כן, אני
 מתגעגע לימים של המגע האנושי...
 הייתי הולך עם הסרגלים, מקבל את
 ההזמנה, ויושב ומדריך ומביא את
 הסרגלים. אחר כך ביקורת היומנים.
 המגע האנושי היה חביב עלי. היום
 מערכת היחסים שונה לגמרי. היום
 אנשים מתחלפים, יש לי תחושה
 איומה כשאני עובד כל הזמן עם
 אנשים מתחלפים. יש מקומות
 שהתחלפו 30 עד 40 איש במקום
 עבודה אחד".

בשנת 2005 זכה הכהן ב"פרס
 אנגל לחקר המוזיקה העברית" מטעם
 עיריית תל אביב על "מפעל חיים
 בחקר הזמר העברי", ובשנת 2009
 זכה ב"אות הוקרה מטעם הפרום
 לשימור הזיכרון האודיו-ויזואלי",
 על "תרומתו הייחודית לשימור הזמר
 העברי". לפני פחות משנתיים הוענק
 לו "אות הוקרה מטעם אוניברסיטת
 בר-אילן", על "מפעל חיים ללא אח
 ורע בחקר מורשת הזמר העברי,
 שימורו והנחלתו לעם לדורות".
 כיום, בכורסת המנהלים בחברת
 י.א. מיטווק ובניו, הוא נשען מדי
 פעם לאחור באנחת ערגה לימים
 של פעם. לא למכשור של פעם, כמו
 לאנשים של פעם. או כמו שהוא
 עצמו מגדיר זאת: "מדי פעם
 כשאני מסתכל אחורה,
 אני רואה רחוק,
 אני רואה

